

MIRA LOBE

Ilustrații de Susi Weigel

Traducere din limba germană de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LOBE, MIRA

Ingo și Drago / Mira Lobe; il. de Susi Weigel; trad. din lb. germană de
Monica Oprinoiu. – Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3703-1

I. Weigel, Susi (il.)

II. Oprinoiu, Monica (trad.)

821.112.2

Ingo und Drago

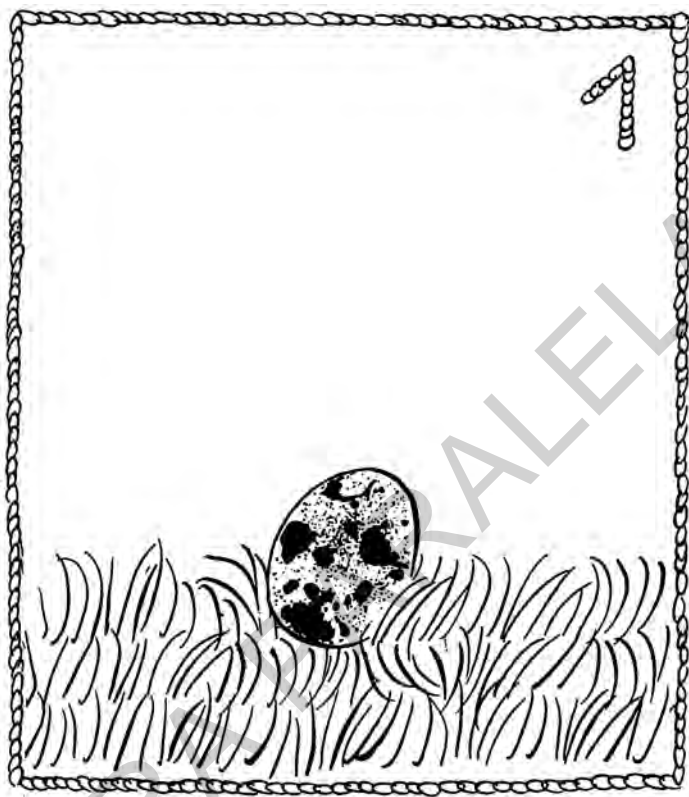
Mira Lobe

Copyright © 1975 by Verlag Jungbrunnen, Wien

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Gardul viu se ridică tocmai în spatele parcului. Acolo nu mai erau flori, nici alei, nici bănci. Doar arbuști înalți sălbăticiți, lăsați să crească în voie, până se întretesuseră unii într-alții.

Ingo se lăsa pe pământ și, târâș, începu să-și caute mingea, care zburase drept în gardul viu în timp ce se juca.

— Hei, minge! Pe unde te-ai ptit?

Își croi anevoios drum printre tufișuri și îndepărtă crengile. O furnică îi gădila picioarul. Un lăstar cu ghimpți îi tăie calea. Dar mingea tot nu era de găsit.

Nu se poate să fi dispărut, așa, pur și simplu, își zise Ingo.

Apoi se gândi: *Ce o să zică mama când mă voi întoarce acasă fără minge?*

„Mereu trebuie să pierzi ceva?” avea să-l întrebe, întristată. „Cu ce o să te mai joci acum?”

Iar sora lui, Marion, avea să spună: „Pe-a mea oricum nu ți-o dau!”

Ingo continuă să caute. Se întinse pe burtă și se strecură pe sub crengile joase. În cele din urmă, își dădu seama că e în zadar.

Mingea s-a făcut nevăzută! se gândi el. *Mă dau bătut.*

Dar, deodată, gardul viu se termină, și, în fața lui, văzu întinzându-se o pajiște. Cum de apăruse așa, brusc? Înainte, în spatele gardului viu era un zid gri, iar în spatele zidului se

ridica o fabrică. Și iată că în locul acesteia apăruse o pajiște cu iarbă deasă și moale, care strălucea în lumina soarelui. Iar în mijlocul ierbii zări ceva rotund și colorat.

Mingea mea! se gândi Ingo. Dar apoi, imediat: *Nu, nu e mingea mea. Are altă formă și e colorată diferit, seamănă mai mult cu un ou.*

Dădu fuga, ridică oul și îl pipăi. Era destul de mare, greu și încălzit de soare. Coaja avea culori frumoase – mult mai frumoase decât mingea lui.

— Bună, oule! spuse Ingo. O să te iau cu mine. Ești al meu.

La întoarcere, drumul prin gardul viu fu și mai anevoios, pentru că acum, cu oul într-o mână, nu se mai putea târî în patru labe. Așa că se strecură, ajutându-se doar de o mână, foarte încet, atent să nu spargă oul. Rădăcinile și crengile îi tăiau calea. Lianele cu spini nu îl lăsau să treacă. Își croi cu greu drum, vorbind tot timpul cu oul:

— Nu te teme, o să fiu atent. Sunt niște tufișuri oribile, dar în curând vom trece de ele. Și o să te duc acasă. Și o să-ți fac un cuib, o să vezi ce cuib frumos. Și atunci o să fii bine, o să vezi cât de bine...

Când, în cele din urmă, reuși să treacă de gardul viu, Ingo era zgâriat și plin de vânătăi, iar în păr îi atârnavă crenguțe.

Cămașa îi alunecase în timp ce se târa; o îndesă toată în pantaloni și vârî oul pe sub ea, la piept, proptindu-l bine de curea.

— Așa nu o să te vadă nimeni, spuse el.

Apoi o luă la goană prin parc. Oamenii se uitau lung în urma băiețelului ciufulit care alerga, ținându-se de burtă cu ambele mâini și vorbind singur.

La fântână, un caniş se îndreptă spre el şi-l lătră. Canişul era al lui Michael şi Petra.

— Hei, Ingo! strigă Michael. De ce alergi așa? Şi ce-i cu cocoloşul ăla de sub cămaşa ta?

— O să ai un copil? întrebă şi Petra.

Pentru că cei doi erau prietenii lui, Ingo scoase oul şi li-l arătă. Copiilor li se păru

frumos și ciudat și vrură să știe unde îl găsisse și dacă mai erau și alte ouă acolo.

— Nu, doar asta, spuse Ingo. Era în spatele tufelor, pe pajiște.

— Dar în spatele tufelor e un zid, ce pajiște? zise Michael. Iar în spatele zidului e o fabrică!

Ingo scutură din cap:

— Azi era o pajiște în locul ăla. Iar oul se afla în mijlocul ierbii.

— Și ce o să faci acum cu el? întrebă Petra.

— Îl pun la clocit.

— Vorbești serios?

— Foarte serios.

Michael și Petra izbucniră în hohote de râs. Și-l imaginară pe Ingo cum stă pe ou zi și noapte și râseră atât de tare, încât cățelul începu iarăși să latre.

Ingo vârî oul la loc sub cămașă și spuse că e timpul să meargă acasă. În ziua următoare, după-amiază, avea să se întoarcă în parc cu ou cu tot.